

Fer un petó

(ALDC, I, 3. Fer un petó)

Els mots llatins per a designar aquest concepte eren OSCULUM i SAVIUM, substituïts a la major part de les llengües romàniques per BASIU, origen dels mots clàssics catalans *bes*, i dels seus derivats *beset*, amb el diminutiu, i *besada*, a partir del verb *besar* i el sufix *-ada* (< -ATA), indicador de 'acció i resultat de besar' (en cat. antic, també es troba el substantiu *besar*); l'alguerès *bas* deu la seva *a* a l'atracció de formes del verb *besar*, pronunciat [baz'a], i a les persones del present *jo bas*, *tu bases*, etc.; *besso* i *bessito* són resultat evident d'una interferència amb el castellà. Fa acte de presència tardana *petó*, que no és derivat

de *pet* sinó dissimilació de *potó*, procedent d'una arrel expressiva *POTT 'llavi' i 'besada', amb un diminutiu propi dels vocables d'origen afectiu i amatori; el caràcter fonosimbòlic explicaria la variant nord-occidental *potxó* (si és que no té a veure amb una forma congènere basca).

Notem que les formes considerades clàssiques, procedents de BASIU o de BASIARE (*bes*, *besada*, *beset*), queden avui arraconades a àrees laterals (País Valencià), isolades (Illes Balears) o contigües a la frontera aragonesa (Franja), a voltes convivint amb el castellanisme (*besso*, *bessito*).

